

Sygn. akt VI U 325/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Mitros
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Żarkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. w S.

sprawy z wniosku L. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek odwołania L. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 16 stycznia 2013 roku nr (...)

I. umarza postępowanie ponad kwotę przekraczającą kwotę wskazaną w decyzji z dnia 08.10.2013 roku, tj. ponad 71.348, 59 zł;

II. oddala odwołanie w pozostałej części;

III. odstępuje od obciążenia wnioskodawcy L. G. kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej

Sygn. akt VI U 325/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 stycznia 2013 roku, nr (...), znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek przez płatnika L. G. na kwotę 88 854,94 zł, w tym z tytułu składek na FUS za okres od lutego 2007 roku do kwietnia 2007 roku, od czerwca 2007 roku do lipca 2007 roku, października 2007, od stycznia 2008 roku do maja 2008 roku, za wrzesień 2008 roku, za grudzień 2008 roku, od lutego 2009 roku do marca 2009 roku, od maja 2009 roku do grudnia 2009 rok, od lutego 2010 roku do maja 2010 roku, od września 2011 roku do listopada 2012 roku w łącznej kwocie 51 774,89 zł, z tytułu składek na FUZ za okres od września 2011 roku do stycznia 2012 roku, od marca 2012 roku do października 2012 roku w łącznej kwocie 11 583,83 zł, z tytułu składek na FP i FGŚP za okres od września 2011 roku do października 2012 roku w łącznej kwocie 3 871,31 zł, z tytułu kosztów upomnienia 364,81 zł, z tytułu kosztów egzekucyjnych 5 702,10 zł, z tytułu odsetek wyliczonych na dzień 16 stycznia 2013 roku 7 558,00 zł oraz dalszych odsetek za zwłokę, w wysokości ustalonej dla zaległości podatkowych,

które na dzień wystawienia decyzji wynoszą 13% liczone od należności głównej za okres od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty.

Uzasadniając decyzję organ rentowy wskazał, że L. G. jako płatnik składek zobowiązany był - na podstawie art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 17 i art. 23 w zw. z art. 32 ustawy - do zapłaty należności z tytułu składek. Powyższy obowiązek nie został przez niego spełniony, wobec czego na koncie płatnika powstała zaległość za okres od lutego 2007 roku do kwietnia 2007 roku, od czerwca 2007 roku do lipca 2007 roku, za październik 2007 roku, od stycznia 2008 roku do maja 2008 roku, za wrzesień 2008 roku, za grudzień 2008 roku, od lutego 2009 roku do marca 2009 roku, od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku, od lutego 2010 roku do maja 2010 roku, od września 2011 roku do listopada 2012 roku z tytułu składek wraz z odsetkami za zwłokę, kosztami upomnienia oraz kosztami egzekucyjnymi w kwocie 80 854,94 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł L. G. wskazując, iż w dniu 14 lipca 2010 roku otrzymał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenie o niezaleganiu w zapłacie składek. Ubezpieczony podkreślił, iż po jego otrzymaniu pozostawał w przekonaniu, iż na jego koncie nie ma żadnych zaległości z tytułu nieopłaconych składek do daty 14 lipca 2010 roku. Wskazując na powyższe, L. G. dodał, że gdyby w dniu 14 lipca 2010 roku został poinformowany o błędach związanych z dokumentami i konieczności ich złożenia, zrobiłby to ewentualnie zaległości by uregulował. Wówczas kwota zaległości byłaby niższa i łatwiejsza do spłaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości. Pełnomocnik organu rentowego podniósł, iż nie jest prawdą, że płatnik nie został informowany przez ZUS o istnieniu i wysokości zaległości składkowych przed datą wystawienia zaskarżonej decyzji. Podkreślił, iż w dniu 16 września 2010 zostały wystawione upomnienia od nr (...) do nr (...) za okres od czerwca 2010 roku do lipca 2010 roku, które zostały odebrane przez syna płatnika w dniu 22 września 2010 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

L. G. do marca 2014 roku prowadził działalność gospodarczą i z tego tytułu był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego, rentowego, wypadkowego i zdrowotnego. Działalność tą zlikwidował z początkiem marca 2014 r.

Niesporne

W dniu 14 lipca 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał L. G. zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek.

Niesporne

W dniu 16 września 2010 roku zostały wystawione upomnienia od nr (...) do nr (...) za okres od czerwca 2010 roku do lipca 2010 roku, które odebrał P. G. (syn ubezpieczonego) w dniu 22 września 2010 roku.

W dniu 10 lutego 2011 roku L. G. złożył wniosek o rozliczenie konta w związku ze złożonymi korektami dokumentów rozliczeniowych i wykazaniem niedopłaty na poszczególne fundusze.

W dniu 17 lutego 2011 roku L. G. odebrał pismo informujące o wysokości zadłużenia w następującej wysokości:

1. Konto (...) (ubezpieczenie społeczne) 36.269,85 zł (należność główna) za okres od lutego 2003 roku do grudnia 2004 roku, od lutego 2005 roku do sierpnia 2005 roku, od października 2005 roku do listopada 2005 roku, za luty 2006 roku, od maja 2006 roku do lipca 2006 roku, za wrzesień 2006 roku, od grudnia 2006 roku do kwietnia 2007 roku, od czerwca 2007 roku do lipca 2007 roku, za październik 2007 roku, od stycznia 2008 roku do czerwca 2008 roku, za wrzesień 2008 roku, za grudzień 2008 roku, od lutego 2009 roku do marca 2009 roku, od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku, od lutego 2010 roku do stycznia 2011 roku plus odsetki liczone na dzień rozliczenia konta tj. 17 lutego 2011 roku w wysokości 12.670,00 zł.

2. Konto (...) (ubezpieczenie zdrowotne) 11.907,71 zł (należność główna) za okres od lipca 2005 roku do sierpnia 2005 roku, od października 2005 roku do listopada 2005 roku, od lutego 2006 roku do września 2006 roku, od grudnia 2006 roku do kwietnia 2007 roku, za lipiec 2007 roku, za październik 2007 roku, za styczeń 2008 roku, od marca 2008 roku do czerwca 2008 roku, od września 2008 roku do października 2008 roku, za grudzień 2008 roku, za marzec 2009 roku, za lipiec 2009 roku, od października 2009 roku od kwietnia 2010 roku, od lipca 2010 roku do stycznia 2011 roku plus odsetki liczone na dzień rozliczenia konta tj. 17 lutego 2011 roku w wysokości 2.233,00 zł.

3. Konto (...) (Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych) 2.966,04 zł (należność główna) za okres od lutego 2007 roku do maja 2007 roku, za lipiec 2007 roku, za październik 2007 rok, od stycznia 2008 roku do marca 2008 roku, od września 2008 roku do stycznia 2009 roku, za marzec 2009 roku, za listopad 2009 roku, od stycznia 2010 roku do marca 2010 roku, od lipca 2010 roku do stycznia 2011 roku plus odsetki liczone na dzień rozliczenia konta, tj. 17 lutego 2011 roku w wysokości 317,00 zł.

4. Koszty upomnienia w wysokości 132,00 zł.

Dowód:

- pismo z 17.02.2011 r., k. nienumerowana w aktach ZUS

W dniu 22 września 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystawił upomnienia od nr (...) do nr (...) za okres od lipca 2011 roku do sierpnia 2011 roku. Upomnienia zostały odebrane w dniu 4 października 2011 roku.

W dniu 28 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystawił upomnienia od nr (...) do nr (...) za okres od lutego 2003 roku do grudnia 2004 roku, od lutego 2005 roku do sierpnia 2005 roku, od października 2005 roku do listopada 2005 roku, od lutego 2006 roku do września 2006 roku, od grudnia 2006 roku do lipca 2007 roku, za październik 2007 roku, za styczeń 2008 roku, za kwiecień 2008 roku, za czerwiec 2008 roku, za luty 2009 roku, od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku, za maj 2010 roku, od września 2011 roku do października 2011 roku, które zostały odebrane w dniu 30 listopada 2011 roku.

W dniu 29 lutego 2012 roku zostały wystawione upomnienia od nr (...) do nr (...) za okres od listopada 2011 roku do stycznia 2012 roku, które zostały odebrane w dniu 2 marca 2012 roku.

W dniu 26 września 2012 roku zostały wystawione upomnienia od nr (...) do nr (...) za sierpień 2012 roku, które zostały odebrane dnia 28 września 2012 roku.

W dniu 18 października 2012 roku zostały wystawione upomnienia od nr (...) do nr (...) za wrzesień 2012 roku, które ubezpieczony odebrał w dniu 22 października 2012 roku.

W dniu 24 grudnia 2012 roku L. G. złożył oświadczenie z Urzędu Skarbowego w S. o okresach prowadzenia działalności gospodarczej oraz korekty okresów podlegania do ubezpieczeń i korekty dokumentów rozliczeniowych.

Na dzień wydania zaskarżonej decyzji, tj. na dzień 16 stycznia 2013 roku, L. G. zalegał z zapłatą składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami na zwłokę, kosztami upomnienia i kosztami egzekucyjnymi w łącznej kwocie 80 854,94 zł.

Dowód:

- stany należności dla płatnika z 16.01.2013 r., k. nienumerowana w aktach ZUS

Z uwagi na przeksięgowanie w dniu 5 kwietnia 2013 roku wpłat oraz złożenie przez płatnika „zerowych” korekt deklaracji rozliczeniowych za okres od lutego 2003 roku do stycznia 2005 roku rozliczenie konta płatnik uległo zmianie, powodując zmniejszenie zadłużenia na koncie L. G. za okres objęty decyzją z dnia 16 stycznia 2013 roku.

Decyzją z dnia 8 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w S. zmienił decyzję nr (...) znak (...) w części określającej kwotę wysokości należności z tytułu nieopłaconych składek przez płatnika L. G., określając wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek przez płatnika L. G. na kwotę 71 348,59 zł.

Dowód:

- decyzja z 8.10.2013 r., k. 29 akt sądowych

Ubezpieczony aktualnie nie prowadzi żadnej działalności i nie pozostaje w zatrudnieniu. Żona ubezpieczonego także nie pracuje. Płatnik z żoną mieszkają z dorosłym synem, który im pomaga. Na ubezpieczonym ciąży zobowiązanie z tytułu kredytu. W związku z zaległościami w spłacie kredytu przez ubezpieczonego, prowadzona jest egzekucja komornicza, w toku której komornik dokonał zajęcia majątku ubezpieczonego.

Dowód:

- oświadczenie ubezpieczonego, k. 43 akt sądowych

Sąd zważył, co następuje:

W toku niniejszego postępowania pod rozwagę Sądu poddana została ocena prawidłowości decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 stycznia 2013 roku w zakresie w jakim organ rentowy ustalił wysokość ciążących na L. G. zaległości z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Ubezpieczony, wnosząc odwołanie od zaskarżonej decyzji, kwestionował ustalenia organu rentowego jedynie w zakresie dotyczącym zaległości z tytułu składek za okres od lutego 2007 do maja 2010.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy systemowej jest przy tym osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Według art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W świetle art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 nr 164 poz. 1027 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniu zdrowotnemu podlegają osoby objęte ubezpieczeniem społecznym, które są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych, przy czym obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób, prowadzących pozarolniczą działalność należy do tych osób. Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Osoba prowadząca działalność gospodarczą obowiązana jest samodzielnie obliczyć i przekazać do ZUS składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Istota ubezpieczeń społecznych wyraża się w tym, iż mają one charakter przymusowy i powszechny. Oznacza

to, iż w razie zajścia przewidzianych w ustawie sytuacji, takich jak podjęcie zatrudnienia czy prowadzenie działalności gospodarczej, istnieje obowiązek objęcia ubezpieczeniem społecznym.

Przystępując do merytorycznej oceny zasadności decyzji z dnia 17 lutego 2012 roku, Sąd zwrócił uwagę, że ze względu na specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń, zasadnicze znaczenie znajduje zasada wyrażona w art. 6 k.c. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie. Przepisy art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. określają zarówno zakres postępowania dowodowego, jak i obowiązki stron w tym zakresie. W myśl art. 3 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawiać dowody. Przepisy te statuują więc zasadę odpowiedzialności samych stron za wynik procesu. Zgodnie z nimi to strony muszą przejawiać aktywność procesową w tym zakresie, na nich spoczywa więc obowiązek wyraźnego, jednoznacznego powoływania konkretnych środków dowodowych. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie może własnym działaniem zastępować ich bezczynności.

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszego sporu, należało przyjąć, że ubezpieczony, zaprzeczając twierdzeniom organu rentowego, który - opierając się na informacjach zawartych na koncie płatnika składek prowadzonym w formie elektronicznej - stwierdził, że L. G. zalega z zapłatą należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i wymienione fundusze, powinien w postępowaniu przed sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych przez organ rentowy ustaleń, ale również wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, na podstawie których możliwe byłoby ustalenie, że wbrew twierdzeniom organu rentowego nie zalega on z zapłatą należności z tytułu składek. Tymczasem ubezpieczony - w przeciwieństwie do organu rentowego, który przedstawił stosowne dowody uzasadniające jego stanowisko o istnieniu zaległości na koncie płatnika - ani w postępowaniu przed organem rentowym ani postępowaniu sądowym nie naprowadził jakiegokolwiek dowodu zmierzającego do wykazania niezgodności wydanej decyzji z rzeczywistym stanem faktycznym. Sąd Okręgowy nie dysponował więc żadnym dowodem potwierdzającym uiszczenie zaległych składek za sporne lata, a to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c.

Sąd zwrócił uwagę, że organ rentowy, uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że ustalenia wysokości zaległości dokonał w oparciu o informacje zawarte na koncie ubezpieczonej i koncie płatnika składek prowadzonym w formie elektronicznej, które stosownie do brzmienia art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Dokument tego typu, który znajduje się w aktach organu rentowego, korzysta nadto z waloru dokumentu urzędowego, a więc - stosownie do treści art. 244 ust. 1 k.p.c. - stanowi dowód tego co zostało w nim urzędowo stwierdzone.

Bez znaczenia w tym zakresie jest natomiast fakt wydania płatnikowi przez organ rentowy w dniu 14 lipca 2010 roku zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne. Podkreślić należy, iż zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek ma jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09, M.P.Pr. 2010 nr 6, poz. 320). Wraz z ich zmianą zaświadczenie staje się nieaktualne i może być wydane nowe, odpowiadające aktualnemu stanowi prawnemu lub aktualnym faktom. Co ważne, nie jest ono decyzją, lecz przejawem wiedzy organu rentowego i nie rozstrzyga żadnej kwestii (sprawy) co do jej istoty. Nie tworzy, nie uchyla i nie zmienia istniejących stosunków prawnych. Postępowanie o wydanie zaświadczenia nie stanowi rozstrzygnięcia sprawy, nie poprzedza go żadne postępowanie, co najwyżej postępowanie wyjaśniające. To, że wnioskodawca otrzymał takie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne oznacza tylko poświadczenie wiedzy organu rentowego wynikającej z posiadanych w dacie jego wydania danych. Wydając takie zaświadczenie, organ rentowy przedstawia jedynie znany mu na daną chwilę stan faktyczny lub prawny, a nie rozstrzyga o żadnych prawach i obowiązkach ubezpieczonego. Z całą pewnością zaświadczenie to nie ma także takiego znaczenia, jakie próbuje mu przypisać L. G., iż ostatecznie poświadcza na przyszłość, że brak jest zaległości w opłacaniu składek, co później nie może być już

weryfikowane. Jeśli bowiem dojdzie do zmiany okoliczności lub ujawnienia danych odnośnie zaległości na koncie płatnika, z których wynika, że zaległości takie istnieją, to zaświadczenie staje się nieaktualne.

Nadto wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 47 ust. 3c ustawy systemowej kopie deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty płatnik składek jest zobowiązany przechowywać **przez okres 5 lat** od dnia ich przekazania do wskazanej przez Zakład jednostki organizacyjnej Zakładu, w formie dokumentu pisemnego lub elektronicznego. W świetle powyższego, skoro płatnik kwestionuje zaległości za lata 2008-2010 winien przedłożyć stosowne dowody uiszczenia składek, które to dowody winny znajdować się jego posiadaniu. Bezsporne jest bowiem, że według stanu na dzień wydania decyzji nie upłynął jeszcze termin, o którym mowa w art. 47 ust. 3c. Ryzyko nieprzechowywania wymienionych wyżej dokumentów w tym wypadku ponosi wyłącznie płatnik.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że L. G. nie naprowadził dowodów, które podważyłyby prawidłowość wydanej przez organ rentowy decyzji z dnia 16 stycznia 2013 roku.

Jednocześnie Sąd zauważył, że w toku postępowania sądowego, po ponownym rozliczeniu konta płatnika, uwzględniając złożone korekty dokumentów rozliczeniowych oraz przebiegające wypłaty, organ rentowy w dniu 8 października 2013 roku wydał nową decyzję, którą zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 16 stycznia 2013 roku, ustalając wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na kwotę 71.348,59 zł. Z uwagi na przebieganie w dniu 5 kwietnia 2013 roku wpłat oraz złożenie przez płatnika „zerowych” korekt deklaracji rozliczeniowych za okres od lutego 2003 roku do stycznia 2005 roku rozliczenie konta płatnik uległo zmianie, powodując zmniejszenie zadłużenia na koncie L. G. za okres objęty decyzją z dnia 16 stycznia 2013 roku. W związku z powyższym, na podstawie art. 477 13 k.p.c., Sąd uznał za celowe umorzenie postępowania ponad kwotę przekraczającą kwotę wskazaną w decyzji z dnia 8 października 2013 roku, tj. ponad kwotę 71 348,59 zł, o czym orzekł w pkt. I sentencji, oddalając odwołanie L. G. w pozostałej części (pkt II sentencji).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania ubezpieczonego tymi kosztami. Zgodnie bowiem z treścią art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej spór tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego statuują tym samym zasadę, że wprawdzie wynik procesu z reguły decyduje o obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, niemniej nie jest to obowiązek nieograniczony i podlega ocenie z punktu widzenia zasad słuszności.

W ocenie Sądu, okoliczności sprawy (wydanie przez ZUS 14 lipca 2010 r. zaświadczenia o niezaleganiu) mogły usprawiedliwiać przekonanie powoda, że jego żądanie zasługuje na uwzględnienie, ponadto trudna sytuacja materialna i życiowa L. G. również uzasadnia przyjęcie, iż w stosunku do niego zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c.

VI U 325/13

(...)

(...)

(...)

(...)